

בקדשים וכמעשה של חולין⁽¹¹⁵⁾.

דתנן, כמו ששינינו במסכת בכורות [לב ב] בית שמאי אומרים: לא ימנה ישראל, לא יצטרף בסעודה, עם הכהן על הכבוד, בעל מום ששחטו כהן, כשם שאסור לישראל לאכול בכור תם. מפני שבית שמאי סוברים שבכור אפילו במומו — עדיין קיים בקדושתו.

פסולי המוקדשין — מאן תנא, הסובר שאפילו אחרי שנפדו הרי הן בקדושתן?

אמר רב חסדא: רבי אלעזר בריבי שמעון היא, המחמיר בפסולי המוקדשין, וסובר שאפילו אחרי שנפדו ונשחטו קיימים בקדושתן —

מביאה הגמרא ברייתא [ואינה משנתנו! ובמשנתנו סובר שאם היתה שחוטת בשעה שנתכפר באחרת — אינה מתה⁽¹¹⁶⁾] ובה סובר רבי אלעזר בריבי שמעון שפסולי המוקדשין קיימים בקדושתן אפילו אחרי שנפדו ונשחטו —

דתניא: היו לפניו שתי חטאות, אחת תמימה ואחת בעלת מום שהפריש התמימה לאחר שנפל מום בחברתה — תמימה תקרב, בעלת מום תפדה, קודם הקרבת התמימה. נשחטה בעלת מום, שחיטת חולין

לאחר פדיונה, עד שלא נזרק דמה של תמימה — מותרת, בעלת מום באכילה. ואף על גב⁽¹¹⁷⁾ שכאשר נזרק דם התמימה עדיין בשרה קיים — אין דינה כחטאת המתה ומותרת באכילה, לפי שנשחטה לפני זריקת השניה וכבר באה לכלל היתר זביחה — שוב אין בה קדושה. ואם נשחטה, משנזרק [לאחר שנזרק] דמה של תמימה — אסורה, באכילה ואפילו בהנאה, כדין חטאת שכיפרו בעליה באחרת.

רבי אלעזר בריבי שמעון אומר: אפילו בשר בעלת מום, מונח בקדירה ונזרק דמה של תמימה — יוציא את הבשר, לבית השריפה. משום שסובר שאפילו אחר פדיונה ושחיטתה קיימת בקדושתה, ויש עליה תורת חטאת שכיפרו בעליה באחרת.

הלכך, אמר התנא של "מרגילים", הסובר כרבי אלעזר בריבי שמעון, שאין מרגילים בפסולי המוקדשין אף לאחר שנפדו ונשחטו.

הגמרא דנה, למה הוצרך רב חסדא להעמיד בכור כבית שמאי ופסולי המוקדשין כרבי אלעזר בריבי שמעון, הלא מסתבר⁽¹¹⁸⁾ שבית שמאי מחמירין גם בשאר פסולי המוקדשין, וכן מסתבר שרבי אלעזר בריבי שמעון מחמיר גם בכבוד.

ודנה הגמרא: ורב חסדא — לוקמה, היה

115. כן כתב רש"י כאן.

ובבכורות [לג א] כתב: משום בזיון קדשים. ועיין בשו"ת נודע ביהודה [תנינא יורה דעה סימן קצד] המעיר על שינויי לשונות ברש"י. ועיין במסקנת הסוגיא.

116. ובתוס' יבואר למה בברייתא סובר שאפילו

אחרי שנשחטה קיימת בקדושתה.

117. רש"י בכורות שם.

118. על פי גירסת הצאן קדשים ברש"י, וכן כתב רש"י במסכת בכורות [שם].